

Niskaset

NISKASTEN SUKUSEURA RY: N JÄSENLEHTI 2013

Maritta on aloittanut sukukirjan teon !

Historiantutkija, espoolainen Maritta Pohls, os Niskanen on aloittanut Niskasen suvun historiakirjan tekemisen. Kirjaan tulee noin 15.000 Niskasen suvun jäsenen sukutaulutiedot sekä runsaasti suvun jäsenten elämäntarinoita ja muuta suvusta kertovia tietoja ja tapahtumia. Kirjan toimittaja Maritta Pohls kertoo tässä lehdessä siitä kuinka sukukirjaan voi edelleen toimittaa näitä tietoja. Maritta Pohlsin haastattelu tämän lehden sivulla.

Sukuhistoriaa pala palalta

Yksi tämän sukulehden tarkoituksesta on yrittää innostaa Teitä sukuseuran jäseniä keräämään jo olemassa olevaa tietoa suvun vaiheista ja henkilöistä tallennatavaksi tuleville polville. Onhan moni sitä tehnytkin, useimmat vain omaksi tai lähiomaisensa iloksi. Nyt olemme sukuseurassamme siinä vaiheessa, että olisi kovin arvokasta saada noita muistoja ja tarinoita myös laajemmin käyttöön.

Tämä siitä syystä kun olemme päättäneet saada julkaistua Niskasten suvun historiakirjan lähivuosina. Sen sisältönä tulee olemaan tiedossa olevien sukupolvitaulujen ohella myös tarinoita suvusta. Ja niitä ei tule, ellei niitä kirjan tekijöille toimiteta. Keneltäkään ei vaadita näitä tarinoita laajoina muisteluina, vaan vaikka kuinka pieninä palasina. Ellei oman suvun tarina tuntuisi itsestä kovin merkittävältä toisille kerrottavaksi. Se voi olla sitä jollekin toiselle suvun jäsenelle.

Tässä jouluksi 2013 tulevassa Niskasten sukulehdessä on kaksi pientä muistelua, jotka käyvät pieniksi esimerkeiksi siitä miten pienistä palasista suvun tarina voi syntyä ja kuitenkin ovat merkityksellistä aineistoa voidaksemme kurkistaa kirjoittajan maailmaan.

Olen saanut käyttööni serkkujeni Mikko ja Niilo Niskasen muisteluksia suvustamme. Merkitsen ne lehden sivuille kuin innostamaan toisiakin kirjoittamaan omia palasiaan. Saattavat toimia palasina innostamaan muitakin tekemään samoin. Suurin vaiva on tässäkin asiassa käydä tuumasta toimeen. Tämän lehden sivut on tarkoitettut sitä varten. Ja sukukirjaan tarkoitettuja tarinoita voi lähettää koko ajan tässä lehdessä kerrotuilla osoitteilla.

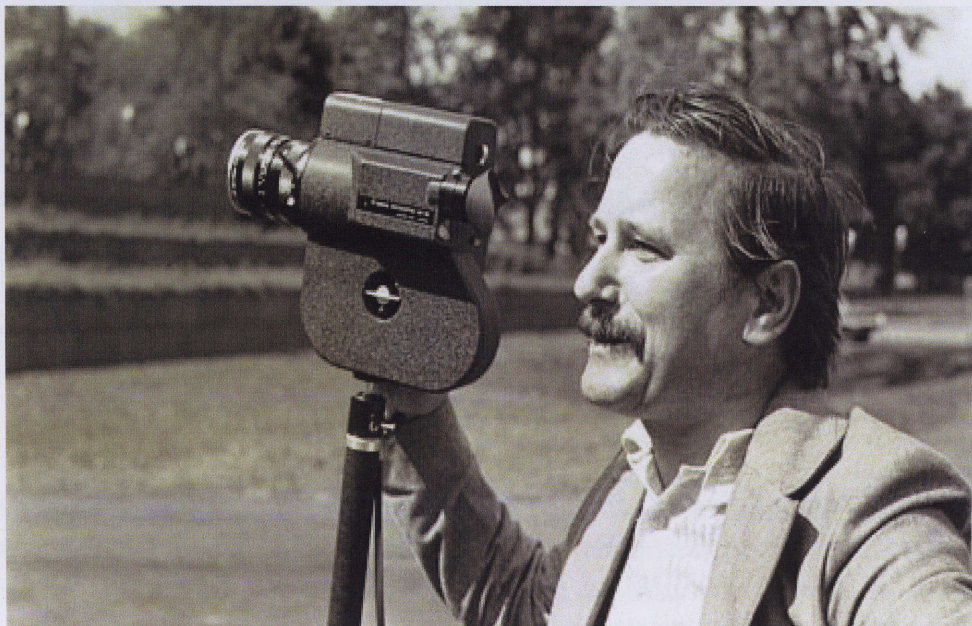
Toivotan kaikille sukuseuramme jäsenille ja heidän läheisilleen oikein hyvää adventin aikaa ja hyvää joulua sekä siunauksellista alkavaa uutta vuotta 2014 !

NIILO NISKANEN
puheenjohtaja

ELOKUVAOHJAAJA MIKKO NISKASEN ARKISTOSTA

Meeri, Timo ja Kekkonen

Elokuvaohjaaja, taiteilijaprofessori Mikko Niskasen kuolemasta tuli marraskuun 25. päivänä 23 vuotta.⁷ Hänen muistonsa elää ennenkaikkea hänen elokuvissaan, jotka koskettelivat paljon hänen elämässään kokemaansa ja tuntemaansa. Seuraavassa katkelmia Mikon leikekirjan muistelmista, joita hän oli tallentanut. Oheinen katkelma on hänen tekstistään ”Ajanmerkit” -palstalla syyskuussa 1986:

” Viikonloppuni alkoi eilen lauantaina, jolloin oli saattamassa viimeiselle matkalleen setäni, suutarimestari Veikko Niskasen Meeri-vaimoa. Muistopuhessani kiinnitin erityistä huomiota edesmenneen valoisaan persoonallisuuteen, siihen iloon, joha hohti koko olemuksestaan elämänmyönteisesti ankeinakin hetkinä. Pidän häntä harvinaisena ihmisenä vielä nytkin ja muistoissani varmasti pitkään tässä maailmassa, jossa vihan pilvet enteilevät lopullista tuhoa. Siihen me ihmiset olemme itse syypäitä, kun kylvänne apatiaa ja kaunaa tappaen pienimmänkin ilonpilkahduksen ”Ei tule toista meeriä” ,sanoi äitini usein. Meeri oli todella vaikuttava ihminen suvussamme ja voin sanoa hänen olleen persoonallisuus tässä tässä kavottomassa mkielivaltaisten maailmassa.

Lauantai-illan alkaessa jo hämärtää vihittiin Äänekoskella Mämmensalmen idyllisessä kesäkirkossa veljenpoikani Timo ja hänen viehättävä morsiamensa Leena. Kun katselin heitä alttarin ikkunan takaa kohoavia mäntypuita vasten,

minussa liikahti jotain sellaista, mikä sai hälytyskellot soimaaan sielussani. Kyselin itseltäni: milaiseen maailman heidän rakkaudestaan syntyvät lapsensa tulevat näkemään ? Onko siinä enää sijaa ilolle, pysyykö mikään puhtaana saastepilvien kohta oieittäessä auringonkin ? Kuten niin usein ennenkin peitin kyyneleeni käsissäni vapisevan kameran taakse. Painoin sen käyntiin, vaikka tiesin ettei herkinkäään filmi tallenna mitään niissä olosuhteissa. Minun piti kuitenkin saada kuulla kamerani surina; se on aina merkinnyt minulle elämää.

Nopeasti kulkevatmielessäni ne muistot, jotka minulla on melesän nuoresta veljenpojastani, ja nyt tänä yön hetkenä ja päivän uuvuttaman tajuan kuinka paljon onkakaan yhteistä onkaan Meerin jättämällä kuvalla ja sillä havainnolla. Että timon olemuksessa on aina ollut iloa ja nöyryyttä. Se ei merkitse matelemista vaan elämänmyönteisyyttä sekä arvojen punnitsemiskykyä. Mikä arvokkainta: hänessä on säilynyt lapsenmielisyyshikä ei merkitse lapsellisuutta. Kunpa se ei häviäisi !

Olkoot hyvät henget tuon nuoren parin puolella, että voisivat elää rikkaaan elämän, täynnä rakastamisen iloa! Toivon ettei mikään rikkoisi heidän Kaikkivaltiaan edessä antamaansa lupausta. Näin kulkivat ajatukseni tuolloin kesäkirkon ovenpielessä.

Tietämättä sunnuntaita vasten yöllä tapahtuneesta erään aikakauden päättymisestä, lähetän aamulla onnittelusähkeen professori Matti Klingelle hänen 50-vuotipäivänään toivottaen terveyttä ja voimian eteenkinpäin.

Kello 9 soi puhelin. Eräs ystäväni ilmoittaa, että suuresti kunnioittamani valtiomies ja todellinen persoonallisuus presidentti Urho Kekkonen on kuollut. Sytytän kynttilän yhteisen kuvamme alle ja asetan sen niin että valo osuu hänen iloisesti nauraville kasvoilleen. Kuva on otettu Euroopan turvakokouksen aikoinin. Olin kuvaamassa sitä kun herra Presidentti yllättäen lähti vieraittensa luota ja tuli tervehtimään minua. Eräs kuvaaja otti täälöin sarja kuvia, joista jokunen on töhuoneeni seinällä.

Olen koko päivän pinnistellyt tulevan elokuvani leikkaustyön parissa. Ajatukseni karkaavat väkisinkin noihin viikonlopun kolmeen eri tapahtumaan. Ehkä joskus kirjoitan siitä miten minäkin koin presidentti Urho Kekkosen. Kuulin aikoinani uhkauksen: Katsotaanhan, miten käy, kun Kekkosesta aika jättää ! Kyllä Kekkonen oli merkittävä ihminen, minullekin.

*Pihlajakoskella 31.9.1986
MIKKO NISKANEN*

Tästä mökistä on lähdetty, mutta aina tultu takaisin

Isäni **Veikko Lauri Niskanen** oli Viitasaaren suovanlahtelaisia , syntynyt 19.05. 1908, kuollut 2.7. 1982 Konginkankaalla. Vihitty avioittoon 24.1. 1933 Olga Maria Johanna (Meeri) Koskisen kanssa , synt 24.1.1909, kuollut 20.8. 1986. Konginkankaalla.

Heillä lapsia : 1)Ilmi Inkeri ,s 4.10.1929, kuollut Joroisissa, aviol Hannes Janhusen kanssa. 2)Erkki Tuomas , synt 22.11. 1934, kuollut 8.7. 1941, asui Viitasaaren Ilmolahdessa. Ja allekijoittanut Niilo Johannes, synt 20.8.1945, asuu Konginkankaan Kalaniemessä naimattomana.

Isäni Veikko Niskasén sisar Amalia Kinnunen asui perheessämme Konginkankaalla pitkään, leskeksi jääneenä. Me touhusimme Amalia -mummon kanssa kaikenlaista. Keräsimme metsästä puun oksia polttopuiksi ja lehmälle lisäruokaa. Mummo kuoli kammariimme juhannuksen alla 1951. Muistan itkeneeni valtavasti hänen kuoltuaan. Isämme teki suutarin töitä, metsätöitä, rakennustöitä sekä käsistöitä. Meillä oli yksi lehmä. Viimeisen lehmämme nimi oli Lystikki. Kesäisin olimme isännillä heinä- ym. töissä, äiti pesi parempiosaisten pyykkiä.

Minulla oli hyvä isä. Koskaan hän ei kurittanut tai moittinut mistään. Eläimiä hän ei tappanut. Tosin vanhemmiten hän kävi kalastamassa. Alkoholin kanssa hänellä oli ongelmia ja poltti työmiestupakkaa. Minua hän varoitteli kovasti viinan vaaroista. Isämme sisaruksista kaksi kaatui jatkosodassa kaksi veljeä ja yksi , Otto vauvana. Muistan Helmi-tädin kertoneen että hänet löydettiin kuolleena ruispellosta 3 vuoden ikäisenä vuonna 1901. Isän vanhin sisar Helmi Maria oli syntynyt 13.3.1893 ja kuoli ? Hän ei osannut kirjoittaa eikä lukea. Hän asusti meidän kodissamme useaan otteeseen. Nuorempana hän teki isän ja äidin kanssa metsätöitä, minun tehtäväni ollessa leimapuitten etsiminen Helmi lähti sitten karjakoksi eteläsuomeen johonkin kartanoon. Myös runoilija Hilja Haahdella hän oli jonkin aikaa kotiapulaisena.

Eläkkeellä ollessaan Helmi-täti tuli jälleeseen kotiimme asumaan, kunnes Konginkankaalle rakennettiin vanhustentalo, jonne hän muutti ensimmäisenä asukkaana. Helmi kuoli Viitasaaren Muikunlahden vanhainkodin vuodeosastolla. Isäni veljistä Väinö Augusti kaatui sodassa 11.9. 1941 ja Paavo Evert 28.12. 1941. Heidän hautansa on Viitasaaren sankarihaudoissa. Viitasaarelta Äänekoskelle muttivat isän Vilho -veli perheineen vuonna 1936. Hänet muistan siitä kun kulki kepin kanssa. Hän oli lapsena pudonnut puusta tai katolta saaden elinikäisen vamman Isä ja äiti kertoivat Vilhon pitäneen puheita Viitasaaren Suovanlahden työväentalossa. Muistan kerrotun että sen takia hänet oli tarkoitus viedä "muilutettavaksi". mutta se hanke ei kuitenkaan onnistunut.

Isäni Uuno-veljestä kerrotaan lähemmin hänen elokuvamiespoikansa Mikon tarinassa. Itsestäni voin mainita että olen kiertänyt Suomea ristiin rastiin. Monesti on tästä mökistä lähdetty maailmalle mutta aina on tultu takaisin. On käyty EteläSuomi ja Ruotsi, Saimaan kanava, Tikkakoski, Äänekoski ja Lahti ym. Sairastin vakavan sairauden, mutta jäin henkiin. Aikani menee nykyisin ihmisiä passatessa. Melkein joka talossa on sairaita ihmisiä.

NIILO JOHANNES NISKANEN
KONGINKANGAS Kalaniemi

Jarmo Niskanen valmentaa Euroopan raviurheilun huipulla

Suomessa hurjia juoksuja tehnyt Maxwell Mayday siirtyi syyskuussa Ranskaan ja hevonen tuli heti muutamia päiviä myöhemmin huippujuoksulla lähtönsä kolmanneksi Euroopan ykköshevosten Sanityn ja Ready Cashin taakse. Maxwell Mayday siirtyi Ranskassa 20-vuotta valmentaneen Jarmo Niskasen valmennettavaksi. Kun vielä samasta tallista löytyy Malin Löfgrenin valmentama ja Jarmonkin usein ohjastama Sanity, niin viimeistään tässä vaiheessa nousi monen hevosharrastajan tietoisuuteen Jarmo Niskasen nimi myös meillä Suomessa. Mies jonka valmennusuralta löytyy Västerbo Daylight-hevosien tekemä montén maailmanennätys 11,1/2175 (vuodelta 2005) tai huippuhevonen Querios du Mirel, joiden molempien voittosummat yli 500 000 euroa. Kuka oikein on tämä 51-vuotias ravivalmentaja Euroopan ehdottomasta eliitistä?

Hevosurheilu-lehden toimittaja Tapio Mäenpää kävi haastattelemassa Jarmoa paikan päällä Ranskassa kuvan kauniissa Crosboisin valmennuskeskuksessa, jossa Jarmolla on oma talli. ”Onhan tämä melko fantastinen miljöö”, Niskanen kommentoi Grosboisin valtavaa kolmen raviradan, pitkien harjoitussuorien ja metsälenkkien valmennuskeskusta, joka sijaitsee upeassa linnapuistossa vain muutamien kymmenen kilometrin päässä Pariisista. ”Kun on ollut täällä 20-vuotta, välillä ei ymmärrä miten hyvin asiat ovat. On tullut niin tottuneeksi ja hemmotelluksi. Me jotka olemme täällä ympäri vuoden, arvostamme kesän rauhallisuutta. Talvimeetingin aikaan täällä on 1500 hevosta ympäri Eurooppaa. Kesällä hevosia on vain puolet siitä. Meetingin aikaan on hyvin intensiivistä. Ihmisiä ja hevosia tulee kaiken aikaa, raveja on joka päivä, työ on stressaavaa ja kaiken päälle on huono sää. Pariisissa on sateista ja kylmää joulukuusta helmikuulle.

Jarmo Niskanen syntyi Haapajärvellä, josta hän 3-vuotiaana perheen mukana muutti Ruotsin Hälsinglandin läänin Edsbyn pikkukaupunkiin, joka lienee tunnetuin useita ruotsin mestaruuksia voittaneesta jääpallojoukkueesta. Jarmo ymmärtää jokseenkin hyvin suomea, vaikka lapsuudenkodissa puhuttiin vain ruotsia. Tietysti vuodet maailmalla ovat hieman suomen kieltä heikentäneet ja muuta kielitaitoa kartuttaneet. Nyt ruotsin lisäksi ranska ja englantia sujuvat äidinkielen tasoisesti. Allekirjoittaneella oli ilo tavata muutamia vuosia sitten serkkuani Jarmoa Haapajärvellä ja todeta, että kyllä vain vielä suomen kielikin sujuu, vaikka Jarmo siitä vähän epävarman kuvan antaa haastatteluissa.

Jarmon isä Olavi Niskanen työskenteli ruotsissa metsätöissä ja äiti Paula Niskanen vanhustenhoidossa. Jarmo sai hevosurheilukipinän isänsä Olavin kautta, joka harrasti raviurheilua amatöörinä, hänellä oli aina muutama lämminverinen valmennuksessa. Lähin ravirata oli Bollnäsissä. Lapsena Jarmo kävi kesälomilla Suomessa Haapajärvellä ja Vihannin Paavolassa äidin kotiseudulla. Kuusitoistavuotiaana hän muutti kotoa valmentajaoppiin ruotsin huippunimille mm. Stig H. Johanssonille ja myöhemmin Ranskaan Jean-Luc Bigeonille ja Jean-Michel Bazirelle. Jos Jarmolta kysyy, että keneltä hän on oppinut eniten hän vastaa, että Stig H:lta. Jarmo luonnehti asiaa Hevosurheilu-lehdelle: ”Hänen tapansa työskennellä hevosilla, hänen filosofiansa oli juuri samaa, miten minä ajattelen. Eli hevosille annetaan aikaa ja että ne ovat niin hyvässä kunnossa, kun aloittavat kilpailemisen, että niitä ei tarvitse ottaa pois kilpailusta.

Kuluva vuosi on ollut Jarmon tallille paras voittojen määrässä. Ykkössijoja on nyt yli 30. Jarmo on iloinen, että he ovat saaneet paljon voittoja eri hevosilla. Itsekin 12 voittoa tänä vuonna ajanut Niskanen luonnehtii näin tallinsa menestystä. Niskasella on Ranskasta kaikkiaan 168 voittoa. Ruotsin ja Ranskan lisäksi hän on kilpaillut Belgiassa, Saksassa, Hollannissa ja Sveitsissä. Suomessa hän ei ole vielä raviohjaksiin tarttunut tai valmentajan roolissa toiminut. Sen aika voi vielä koittaa.

Kimmo Niskanen
Pihtipudas

Niskaset ry:n hallitus.

Sukuseuramme hallitus piti elokuussa hallituksen kokouksensa Keski-suomessa Pihtiputaalla. Hallitus kuvattuna Pihtiputaan Wanhan pappilan väentuvan edessä. Kuvassa edessä hallituksen naisjäsenet Maija Pöyhönen Vasemmalla ja Sirkku-Marja Salakari oikealla. Keskirivissä vasemmalla sihteeri Kimmo Niskanen, oikella puhjeenjohtaja Niilo Niskanen ja takarivissä vasemmalta rekisterinhoitaja Antti Niskanen, rahastonhoitaja Jouko Niskanen sekä hallituksen jäsen Markku Niskanen.

Niskaset ry: n hallituksen yhteyystiedot:

Puh.joht. Niilo Niskanen, Ahorannantie 61, 57710 Savonlinna, puh 044-7768040, sähköposti niskanen2@gmail.com,

sihteeri Kimmo Niskanen, Pihtipudas Muurasjärvi, puh 0444883469, sähköposti : prokimmo@gmail.com

varapj. Sirkku-Marja Salakari, Kirkkonummi, puh. 09-29888459, sähköposti: sirkku-marja.salakari@elisanet.fi.

Jäsenrekisterinhoitaja: Antti Niskanen Helsinki, puh 0405000561, sähköposti: rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

rahastonhoitaja Jouko Niskanen Sotkamo, pu 044-5144143, sähköposti: niskjo@hotmail.com.

Jäsen: Maija Pöyhönen Helsinki, puh 045-8567627, sähköposti maija.poyhonen@kolumbus.fi

Jäsen: Markku Niskanen Seinäjoki, puh 040-5963528, sähköposti: markku.niskanen@mtt.fi

Kolumni

Periksi en anna, kun virtaa piisaa

Olenpa ihmetellyt, kuinka nuo valtiomiehet, poliitikot, urheiluhullut, muusikot ja muut taiteilijat, jotka ovat omin avuin tai useimmin jossain nosteessa päässeet kansankynttilöiksi toisten silmissä - miksi eivät malta lopettaa hyvissä ajoin - ennen kuin munaavat itsensä. Edellä luetelluista ryhmistä ei tule mieleen montakaan, jotka ovat päässeet ihailijoidensa kunnioittamina normaalille "vanhuuseläkkeelleen". Siis oma "kunnianhimo", vaiko "rikastuminen" ovat motiiveina Tuonelan portille saakka? Arvelen, että tasan molemmat.

- Pätee erityisesti ylimpiin kasteihin asetetuille kansojen johtajille kautta historian – nimiä ei minun tarvitse tässä luetella, eikä palstatilaa riittäisikään.

Ei kauaa sitten Suomessakin nostettiin esille kymmenen "kaikkien aikojen (perus-)suomalaista". Sittemmin ja nyttemmin nousee vanhoja partoja esille, jotka kilvan lynkkaavat nuo jalustalle nostetut ainakin omien ansioidensa alapuolelle. Ja saavat siitä vielä rahaakin.

□ □ □

Mielenkiintoni tässä yhteydessä kohdistuu paremminkin urheilusankareiksi pyrkiville ja kaiken sorttisille yleisöä villitsemään ja rahastamaan pyrkiville viihdetäiteilijoille. Näissä taiteen lajeissahan kunnian ja mammonan huipulle onnistuvat pääsemään vain muutama kansakunnittain. Tuhansia ja miljooniaakin jää hyllylle nuolemaan näppejään henkisesti ja/tai fyysisesti kaikkensa antaneina ja raihnaisina. Ja sitten se jokapäiväinen leipä on hankittava nenä nyrpeänä mielestään "hanttihommissa".

Miksiköhän monimiljonääreiksi jo päässet eivät voi jättää tilaa ja areenaa nuoremmille. Miksi "D:n", "Aikuisen naisen", "letkis-tädin", "aina nauravan tangotähden", "Remun" etc., pitää aina vaan jatkaa. Peliriippuvaisinako Teemu ja Villekin jatkavat hampaat kurkussa. Entä miksi "mäki-Matti" (nuorempi) ei ymmärtänyt lopettaa ollessaan jo kaiken kokenut ja saanutkin - kuten urheilun areenoilla "idolini" Pekka Vasala.

Rönsyilevä pedagogi-, huolto- ja valmentajakaarti muodostaa oman lukunsa. Jotka pyrkivät runsauttamaan itseään ja pääsemään raha-apajille (pikkuisen auttaenkin) todellisten lahjakkuuksien siivellä. Enpä tiedä, tulosten tekijät vaiko ”apujoukot” yhteensä pääsevät enempi osinkojen jaoille. Rahat kun kuitenkin saadaan eri muodoin kerjäten kansalta - joka tuottaa niitä perustoimeentuloja ja ministerienkin kaipaamia verotuloja hyvinvointiyhteiskunnalle. Enpä tässä lähde väittelemään, oisko noilla tuki- ja sponsorirahoilla saatavissa muuta parempaa yhteistä hyvää kuin viihdettä.

Median kaikki instituutiot ovat tietenkin mukana saalistamassa osuuksiaan. Taaskaan en tiedä, median tahot yhteensä vaiko edellä kuvatut tahot yhteensä virittävät suurempia haaveja tuloksineen.

Mutta ”synnin päästöt” elinikäisestä uraansa sitoutumisesta annan tiedemiehille ja –naisillekin. Jotka kenties koulukiusattuinaakin ovat kahlanneet joutuisasti läpi perusopinnot – valkoisen lakin päähänsä saatuaan löysivät intohimonsa perustutkijoiksi. Noin pitkälle päästyään paluuta itselle viihteellisempään elämänmuotoon ei enää ole. Jos he jäisivät meidän tavisten ikäaikoina eläkkeelleen, niin kuolisivat parissa vuodessa - kun muita ”harrastuksia” kuin työ ei ole. Eikä noissa duuneissa pääsääntöisesti itse rikastu, mutta töidensä tuloksista rikastuvat muut tahot.

Tähän kastiin on hyvä laittaa myös kirjojen kirjoittajat. Olen huomannut että kirjoittamisen laatu paranee iän myötä. Ja mikäs sen rattoisampaa ja terapeuttistakin puuhaa laittaa paperille elämän varrella karttunutta tietämystä, kokemusta ja muisteloja – syvällä rintaäänellä. Olen vaan ihmetellyt mistä kaikille kirjoille maksavia ostajia piisaa.

Summasummarum: OHO, taisinpa paljastaa itseni totiseksi torvensoittajaksi, monen mahdollisen lukijan ilon pilaajaksi - suo edessä ja kuokka kädessä. Ruotsalaisista en tykkää enkä omaa niitä geenejä. Mutta sen Paavon vanavedessä tiedetään hiippailleen aikalainen, joka tiettävästi on jo omannut näitä samoja geenivirheitä.

oiva niskanen

Karkkila

Sukuseuramme jäseniä nyt 296

- Jäsenrekisterimme mukaan sukuseurassamme on tällä hetkellä 296 jäsenmaksunsa maksanutta jäsentä. Kaikkiaan kirjoissamme on 474 jäsentä. Näinollen heitä joilta jäsenmaksu on tältä vuodelta unohtunut, on 128 henkeä. Ainaisjäsenyytensä on ilmoittanut 14 jäsentä.

Nyt olisi aika hoitaa jäsenyytensä ajan tasalle, sillä sukuseuralle olisi hyvin tärkeää saada kaikki mahdolliset jäsentulonsa kun sukukirjan toimittaminen tulee merkitsemään menojen kasvua. Sukuseuran hallitus tulee heti ensi vuoden alussa pohtimaan sitä milloin ja millä tavalla sukukirjaa ryhdytään markkinoimaan ja mikä tulee olemaan sen lopullinen hinta. Kirjaa tullaan tarjoamaan jäsenkunnalle ennakkomyyntiin edullisemmalla hinnalla kuin mitä se lopullisesti tulee maksamaan. Tähän asiaan tullaan palaamaan kevään jäsenlehdessä.

Lämmintä joulumieltä kaikille tämän lehden
lukijoille ja siunausta alkavalle vuodelle 2014 !
toivoo Niskasten sukuseuran hallitus !